

Een appeltje voor de dorst

Voor de vakbondsbestuurder was het allemaal heel eenvoudig. Dat de productie bij de lijstenmakerij stopgezet moest worden omdat de concurrentie met Chinese producten niet was vol te houden, het zij zo. De enige Europese concurrent in de productie was een bedrijf in de sociale werkvoorziening. En die stonden ook op het punt te stoppen met het maken van houten fotolijsten omdat ze die alleen onder kostprijs konden verkopen. Dan maar een handelsonderneming worden. En dat het werkkapitaal (banksaldi en korte termijn vorderingen tegenover de korte termijn betalingen) negatief uitviel kon zo zijn, maar als je de voorraad er bij betrok, tenslotte ook een deel van de vlottende activa, een deel dat op korte termijn in producten verwerkt wordt en dus in geld omgezet, kwam je op een positief saldo. En dus eiste hij een goed sociaal plan voor het productiepersoneel dat moest afvloeien.

De nieuwe investeerder had ook zo geredeneerd. Een verliesgevend bedrijf met een product aan het einde van zijn levenscyclus koop je voor een prikje. Productie afstoten en lijsten importeren uit lagelonenlanden leek een goede optie. Er was voldoende markt en de klanten waren er al. En de grote voorraad hout, ach, daar moest je toch een opkoper voor kunnen vinden? Natuurlijk, dan nam je een verlies, maar je kreeg er liquide middelen voor terug.

De PVT wist beter. Die kenden het bedrijf langer dan vandaag. Die wisten dat er al een halve eeuw werd ingekocht volgens de “appeltje voor de dorst” methode. Dat werkt heel simpel. Als je voor een relatief kleine order inkoopt, dan koop je groot in. Hoe groter de partij hout die je koopt is, hoe lager de prijs die je per lengte betaalt. Die lage prijs verreken je in het product, dat houdt de kostprijs laag. En wat je over houdt kan altijd later nog gebruikt worden, dus dat zet je als voorraad op de balans. En aangezien vervolgens steeds blijkt dat het voor nieuwe orders net niet de goede maat is bouw je zo een leuke voorraad op. Een appeltje voor de dorst zagezegd.

De investeerders hadden de voorraad duidelijk alleen in de dataroom gezien. En op papier zag dat er indrukwekkend uit. Daar moest toch een koper voor gevonden kunnen worden. De PVT wist hoe de voorraad lag opgeslagen. In de kelder. Een deel vlak bij de niet geïsoleerde verwarmingsbuizen. Mooi droog. Te droog eigenlijk en soms al tientallen jaren. Dat hout was al lang niet meer mooi glad. Het had van die lange ingevallen nerven die er niet meer uit te schuren waren. Een ander deel lag aan de andere kant. Daar was de keldermuur erg vochtig. De voorraad ook, krom en met van die grote witte plakken er op. Een deel viel als losse turf uit elkaar als je het aanraakte. De enige die het nog wilde komen halen was de vuilnisman. En die stuurde gewoon een rekening.

De vakbondsbestuurder hield voet bij stuk. Het was altijd een familiebedrijf geweest. De mensen werkten er al heel lang. Veel productiemedewerkers waren er ooit als tiener begonnen en zaten nu vlak voor hun VUT. Mensen die 40 tot 45 jaar voor het bedrijf gewerkt hadden. Het argument van de investeerders dat bij een faillissement iedereen, ook het kantoorpersoneel, zijn baan kwijt zou zijn maakte geen indruk. “Mijn leden zitten alleen in de productie, niet op het kantoor.” De investeerder had even geen tekst meer en de leden van de PVT, vooral kantoor mensen, werden bleek om de neus.

Uiteindelijk kwam er toch een oplossing. De mensen die minder dan een jaar tot de VUT te gaan hadden mochten tot die tijd blijven om de productieruimte en het magazijn uit te ruimen zodat het

Frank Schreiner OR Advies
Medezeggenschap en Governance

leeg en schoon aan de verhuurder opgeleverd kon worden. De rest kreeg toch nog een (kleine) vergoeding. Geholpen heeft het niet. Het enige dat ik op internet nog kon vinden waren de verslagen van de curator. Aan de faillissementsdatum te zien hebben de drie blijvers hun VUT net gehaald.

Een appeltje voor de dorst is leuk. Maar als dat appeltje te lang op de fruitschaal ligt gaat het rimpelen. En het krijgt plekken. Meestal eindigt het dan in de vuilnisbak. Om dat te voorkomen, ik wil uit misplaatste zuinigheid ook nog wel eens een te grote zak appels kopen, eet ik het overschot als groente. Het recept is heel simpel. Snij twee of drie appels aan plakjes. Leg een paar plakjes boter op de bodem van een pannetje, dan een laagje appelschijfjes met daarop kaneel en Goela Djawa (Javaanse palmsuiker, gewone suiker of rietsuiker kan ook), dan weer een laagje appelschijfjes en zo voort. Deksel op het pannetje en even op het gas. Als de appel zacht wordt even door scheppen en opdienen voordat de appel helemaal tot pulp is gekookt. Lekker als groente of als bijgerecht naast de rode kool.

Ingrediënten

Twee of drie appels

Boter

Kaneel

Goela Djawa (of andere suiker)